

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606817152/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Hvad! – naar hendes Moder var Morbroder Jørgens Søster?» sagde Anna

»Jamen Onkel Jørgen er jo sletikke vores Morbroder; han er jo blot gift med vores Fæster.»

»Jeg mener,« sagde Anna, for nu at indskrænke sig til det sikre. »at Henriette er ligesaa meget i Slægt med os, som vi er i Slægt med Kathrine.«

»Nej, Anna!« sagde Henriette og lo.

»Hm. Saa kan jeg ikke forstaa det.«

Karl fik nu en ligefrem belærende Tone: »Vores Fa'er og Kathrines Mo'er de er Søskende. Ikke, Anna?»

»Jo.«

»Saa er vi blodsbeslægtede med Kathrine.«

»Det er da et underligt Udtryk,« sagde Anna noget stød.

»Jamen saadan kaldes det, – eller kjødelig beslægtede. – Men der er ingen af *vore* Forældre, der er Broder eller Søster til nogen af Henriettes Forældre. Saa vi er sletikke blodsbeslægtede med *hende*.«

De gik nu ud ad den hvide Sønderlaage og løb over Engtoften.

»Veed I hvad?» sagde Karl, imens de løb. »I Middelalderen maatte ingen gifte sig med hinanden, naar de bare havde staaet Fadder sammen.«

»Det maatte være forfærdeligt,« pusede Anna.

»Og blodsbeslægtede Mennesker de maatte nu sletikke gifte sig sammen. Heller ikke Søskendebørn.«

»Maa de da nok det nu?» spurgte Henriette.

»Aak ja. Men de siger, at de faar saadan nogen daarlige Børn. Og Anders Jensen og Stine – det er da ogsaa nogen af de ækleste Unger, de har.«

De var naaet til Randen af Engtoften. Her var en lille lav Skrant ned mod Fjordengen og Holmene. – Det var Højvande. Hvor Sandbunden ellers ofte kunde ligge tør, kom Fjorden vandrende med hurtige Bølger tværs over Maanevejen. – Det var, for Børnene, ligesom noget var spændt saa højt; som naar man gængede, og Brystet blev fuldt og hævede sig.

Højvandet havde halvvejs dækket et Stykke af Eugen, som var meget ujævn med Knøtter og Huller. Alle de lave Steder var dækkede af Vandet, det øvrige udgjorde en Mængde smaa bitte Øer og Holme, Halvoer og Landtunger. Her gav Børnene sig til at løbe og hoppe

over de smalle Stræder og Sunde, fra Ø til Ø, mellem Holme og Tanger. Det var som at springe over Afgrunde, for Himlen med Maane og Skyer stod omvendt i Vandet herinde ved Land, hvor Fladen imellem Græstuerne var ganske spejlblank.

«Det er da grueligt,» sagde Henriette og stod stille paa en Ø, «at vi Danske ikke har andre end Grundtvig, – for er han ikke saa gammel?»

«Jamen vi har ogsaa flere end ham – – uh, dér fik jeg min ene Fod i Vandet!»

«Blev Du meget vaad, Karl?» spurgte Anna.

«Ja, jeg blev skam noget. – – For der er saamange, der har lært af ham. Der har Morbro'er Jørgen ogsaa; han er ogsaa en Aandskjæmpe.»

«Hm.»

«Ja, en lille Aandskjæmpe. – Ja, det kan man da ogsaa mærke paa ham. – Det vil jeg virkelig ogsaa være engang, Henriette. Det kan man blive, naar man blot rigtig for Alvor vil.»

«Aak, kan man det?»

«Ja, det er ligesom med at være et godt Menneske.»

«Men faar vi saa Sønderjylland tilbage?»

«Ja, det faar vi naturligvis tilsidst. Men vi skal ligestraks begynde at kæmpe med alle Jætteerne, hvor vi saa træffer dem. Morbro'er Jørgen han kæmper med alle Jætteerne her i Sognet – og med Prøvsten –»

«Jeg synes, det allerværste er, at hele Verden er bleven saa slem,» sagde Anna; «og hvordan er den bleven saadan, for den har jo da været meget bedre engang.»

«Det er vist, fordi alle Mennesker er blevet saa kjedelige,» sagde Karl. «Det tror jeg nok, Onkel Jørgen har sagt engang. Og Jætteerne de er jo netop saa kjedelige. De bestiller ikke andet end at sidde og gabe.»

«Hvorfor hørte vi ikke længer end til Kristian den Andens Død?» spurgte Henriette.

«Jo, for Ludvig Müllers Danmarkshistorie gaar ikke længere, og lidt efter begyndte nok ogsaa Jættetiden i Danmark. – Og den blev ved, lige til Grundtvig kom. Og ham kan Onkel Jørgen jo selv fortælle om, for han har set ham – mange Gange.»

«Saa Du, at Onkel Jørgen kom ogsaa til at græde?» sagde Anna. – –

«Jamen jeg synes da alligevel, det havde været meget værre,» – sagde Karl, der havde staaet og spekuleret lidt, «hvis det var alle de andre